

Sygn. akt VI U 358/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2018 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Kryńska - Mozolewska

Protokolant: starszy protokolant sądowy Marzena Szablewska

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2018 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania A. Ł.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. z dnia (...), znak: (...)i z dnia (...)znak: (...)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) w W.

o zasiłek chorobowy

zmienia zaskarżone decyzje w ten sposób, iż przyznaje odwołującemu A. Ł. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 2 maja 2017 roku do 1 sierpnia 2017 roku i od 22 września 2017 roku do 14 listopada 2017 roku.

Sygn. akt VI U 358/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia (...), znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. odmówił A. Ł. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 2 maja 2017 roku do 1 sierpnia 2017 roku. W uzasadnieniu decyzji ZUS podał, że ubezpieczony był niezdolny do pracy w okresie od dnia 25 września 2016 roku do dnia 28 lutego 2017 roku, po przerwie nieprzekraczającej 60 dni ponownie stał się niezdolny do pracy od 7 kwietnia 2017 roku do 1 sierpnia 2017 roku. Według organu rentowego powyższe okresy niezdolności do pracy były spowodowane chorobami współistniejącymi ze sobą, wobec czego okres zasiłkowy upłynął z dniem 1 maja 2017 roku.

(decyzja z dnia 28..08.2017r. – akta organu rentowego)

Od powyższej decyzji A. Ł. wniósł odwołanie. Odwołujący się podał, że niezdolność do pracy w okresie od 25 września 2016 roku do 28 lutego 2017 roku była spowodowana złamaniem lewej kości piszczelowej, zaś niezdolność do pracy w okresie od 7 kwietnia 2017 roku do 1 sierpnia 2017 roku była spowodowana zabiegiem operacyjnym polegającym na wymianie stawu kolanowego w prawej nodze i nie była następstwem złamania lewej nogi, zabieg ten był planowany, odwołujący się czekał na niego około 15 miesięcy, wynikał on z choroby, której nabawił się podczas pobytu na S. w łagrze. Odwołujący się wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie mu prawa do zasiłku chorobowego za okres od 2 maja 2017 roku do 1 sierpnia 2017 roku.

(odwołanie – k. 1)

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie w całości. W uzasadnieniu swego stanowiska organ rentowy powtórzył argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

(odpowiedź na odwołanie – k. 10 - 11)

Decyzją z dnia (...), znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. odmówił A. Ł. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 22 września 2017 roku do 14 listopada 2017 roku. W uzasadnieniu decyzji ZUS podał, że ubezpieczony był niezdolny do pracy w okresie od dnia 25 września 2016 roku do dnia 28 lutego 2017 roku, po przerwie nieprzekraczającej 60 dni ponownie stał się niezdolny do pracy od 7 kwietnia 2017 roku do 1 sierpnia 2017 roku. Według organu rentowego powyższe okresy niezdolności do pracy były spowodowane chorobami współistniejącymi ze sobą, wobec czego okres zasiłkowy upłynął z dniem 1 maja 2017 roku.

(decyzja z dnia 07.11.2017r. – akta organu rentowego)

Od powyższej decyzji A. Ł. wniósł odwołanie. Odwołujący się podał, że zwolnienie w okresie od 7 kwietnia 2017 roku do 1 sierpnia 2017 roku i od 25 września 2017 roku do 14 listopada 2017 roku powinno być zaliczone do nowego okresu zasiłkowego, ponieważ nastąpiło w nowym okresie, ponadto choroba od 25 września 2016 roku do 28 lutego 2017 roku była spowodowana złamaniem lewej kości piszczelowej w rezultacie nieszczęśliwego wypadku, a od 7 kwietnia 2017 roku zabiegiem operacyjnym polegającym na wymianie stawu kolanowego w prawej nodze. Odwołujący się wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie mu prawa do zasiłku chorobowego za okres od 22 września 2017 roku do 14 listopada 2017 roku.

Sprawa z tego odwołania została zarejestrowana pod sygn. akt VI U 12/18.

(odwołanie – k. 1 – 2 akt sprawy VI U 12/18)

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie w całości. W uzasadnieniu swego stanowiska organ rentowy powtórzył argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

(odpowiedź na odwołanie – k. 5 akt sprawy VI U 12/18)

Postanowieniem z dnia 23 lutego 2018 roku Sąd połączył sprawę VI U 12/18 ze sprawą VI U 358/17 celem łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia. Sąd podjął decyzję co do prowadzenia obu połączonych spraw pod sygn. akt VI U 358/17.

(postanowienie z dnia 23.02.2018r. – k. 8 akt sprawy VI U 12/18)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący się A. Ł. był niezdolny do pracy w okresie od dnia 25 września 2016 roku do dnia 28 lutego 2017 roku ze względu na złamanie kości piszczelowej lewej, którego doznał we wrześniu 2016 roku.

W okresie od 7 kwietnia 2017 roku do 1 sierpnia 2017 roku oraz w okresie od 22 września 2017 roku do 14 listopada 2017 roku odwołujący się był niezdolny do pracy z powodu innej choroby niż w okresie od 25 września 2016 roku do 28 lutego 2017 roku, tj. z powodu choroby zwyrodnieniowej stawów kolanowych.

Choroba zwyrodnieniowa stawów kolanowych występowała już wcześniej u odwołującego. Jednak aż do dnia 7 kwietnia 2017 roku, czyli do dnia operacji protezoplastyki, nie powodowała ona u niego niezdolności do pracy. Niezdolność do pracy w okresie od dnia 25 września 2016 roku do dnia 28 lutego 2017 roku spowodowana więc była wyłącznie złamaniem kości piszczelowej lewej. Z kolei w okresie przerwy między niezdolnościami do pracy, czyli w okresie od 1 marca 2017 roku do 6 kwietnia 2017 roku odwołujący się wykonywał pracę na rzecz swego pracodawcy.

(dowód: opinia biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii – k. 31, opinia uzupełniająca biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii – k. 58, pismo z dnia 10.09.2018r. – k. 78)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wskazane wyżej dowody, których wiarygodność nie została przez strony skutecznie zakwestionowana.

Sąd oparł się na wnioskach zawartych w opinii głównej i opinii uzupełniającej biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii. Sąd miał na uwadze, że biegły, posiadający specjalistyczną fachową wiedzę, kategorycznie wypowiedział się co do tego, że niezdolność do pracy odwołującego się w dwóch analizowanych w niniejszej sprawie okresach była spowodowana innymi chorobami. Ponadto biegły rzeczowo odniósł się do zarzutów organu rentowego (k. 42 akt sprawy) wskazując w swej opinii uzupełniającej, że choroba zwyrodnieniowa stawów kolanowych w okresie od dnia 25 września 2016 roku do dnia 28 lutego 2017 roku nie powodowała niezdolności odwołującego się do pracy. Biegły przekonywująco wskazał, że chory na chorobę zwyrodnieniową stawów kolanowych może wykonywać pracę, która nie jest zbyt ciężka fizycznie. Ponadto znalazło to potwierdzenie w piśmie pracodawcy odwołującego się, który przyznał, że faktycznie w okresie od 1 marca 2017 roku do 6 kwietnia 2017 roku odwołujący się pracował (k. 78 akt sprawy).

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie jest odwołanie A. Ł. od dwóch decyzji ZUS, w których organ rentowy zaliczył do jednego okresu zasiłkowego jego okresy niezdolności do pracy od 25 września 2016 roku do 28 lutego 2017 roku i od 7 kwietnia 2017 roku do 1 sierpnia 2017 roku oraz od 22 września 2017 roku do 14 listopada 2017 roku, uznając tym samym, że odwołujący się wyczerpał okres zasiłkowy z dniem 1 maja 2017 roku.

Zgodnie z art. 8 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. – Dz. U. z 2017 roku, poz. 1368, ze zm., dalej jako: ustawa zasiłkowa) zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni. Powyższy okres jest tzw. okresem zasiłkowym, którego wyczerpanie skutkuje odmową przyznania prawa do dalszego zasiłku chorobowego. Okres zasiłkowy przy schorzeniach odwołującego się wynosił 182 dni.

Z kolei art. 9 ust. 1 ustawy zasiłkowej wskazuje, że do okresu zasiłkowego wskazanego w art. 8 tej ustawy zalicza się również wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, a w ust. 2 wskazuje on, że do owego okresu zalicza się również okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

Z ustaleń poczynionych przez Sąd w niniejszej sprawie wynika, że odwołujący się A. Ł. był niezdolny do pracy w okresach:

- od 25 września 2016 roku do 28 lutego 2017 roku (okres pierwszy),
- od 7 kwietnia 2017 roku do 1 sierpnia 2017 roku (okres drugi) oraz
- od 22 września 2017 roku do 14 listopada 2017 roku (okres trzeci).

Przerwy pomiędzy wskazanymi wyżej okresami wynoszą 37 dni między pierwszym i drugim okresem niezdolności do pracy i 51 dni między okresem drugim i trzecim. Wobec faktu, iż przerwy te są krótsze niż 60 dni kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia ma pytanie, czy wszystkie te okresy powinny być zaliczone do jednego okresu zasiłkowego, a zatem czy niezdolność do pracy w tych okresach była spowodowana tymi samymi chorobami.

W toku postępowania Sąd ustalił, że w okresie od 7 kwietnia 2017 roku do 1 sierpnia 2017 roku i od 22 września 2017 roku do 14 listopada 2017 roku niezdolność do pracy odwołującego się była spowodowana chorobą zwyrodnieniową stawów kolanowych na skutek operacji protezoplastyki, którą przeszedł w związku z tą chorobą. Wobec tego okresy od 7 kwietnia 2017 roku do 1 sierpnia 2017 roku i od 22 września 2017 roku do 14 listopada 2017 roku były spowodowane tą samą chorobą, czyli powinny być wliczane na jeden okres zasiłkowy. Łączny okres niezdolności z powodu choroby zwyrodnieniowej stawów kolanowych wynosiła 171 dni. Z kolei od 25 września 2016 roku do 28 lutego 2017 roku niezdolność do pracy odwołującego się była spowodowana inną jednostką chorobową – złamaniem kości piszczelowej lewej. Z tego też względu okres niezdolności do pracy od 25 września 2016 roku do 28 lutego 2017 roku nie powinien

być zaliczony na jeden okres zasiłkowy z okresami niezdolności do pracy od 7 kwietnia 2017 roku do 1 sierpnia 2017 roku i od 22 września 2017 roku do 14 listopada 2017 roku. W toku postępowania biegły z zakresu ortopedii i traumatologii w swej opinii jasno i wyraźnie pokazał, że choroba zwyrodnieniowa stawów kolanowych nie była chorobą współistniejącą ze złamaniem lewej kości piszczelowej, w tym znaczeniu, że choroba zwyrodnieniowa stawów kolanowych nie powodowała niezdolności odwołującego się do pracy przed dniem 7 kwietnia 2017 roku. W okresie od 1 marca 2017 r do 6 kwietnia odwołujący był zdolny do pracy, podjął zatrudnienie. Wobec powyższego od dnia 7 kwietnia 2017 roku otworzył się dla odwołującego się nowy okres zasiłkowy. Skoro w okresie od 7 kwietnia 2017 roku do 1 sierpnia 2017 roku i od 22 września 2017 roku do 14 listopada 2017 roku odwołujący się wykorzystał 171 dni okresu zasiłkowego, który zgodnie z ustawą wynosi 182 dni, oznacza to, że za wszystkie dni w okresach wskazanych w spornych decyzjach odwołujący się zachowuje prawo do zasiłku chorobowego.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)